

Arrest

nr. 82 318 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MICHOLT, die loco advocaat E. VERHAEST verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 16 oktober 2011, verklaart er zich op oktober 2011 vluchteling.

1.2. Op 15 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Mardan (provincie KPK). U bent een Pashtoun. U heeft hogere studies gedaan en studeerde af in februari 2009. U had tot uw vertrek uit Pakistan een winkel in auto onderdelen. Na de overstromingen in 2010 kreeg u via Cesvi, een Italiaanse ngo, een korte opdracht aangeboden. U moest gedurende een week nagaan

welke schade de landbouwers van uw regio geleden hadden. U kreeg toen een anonieme dreigbrief die u niet serieus nam. Een zestal maanden later heeft u opnieuw een zestal dagen voor Cesvi gewerkt. Het was uw taak om na te gaan welke de wensen van de getroffen landbouwers waren. Naar aanleiding van uw activiteiten voor Cesvi kreeg u twee dreigtelefoontjes. De beller eiste dat u uw activiteiten voor Cesvi zou stopzetten. Hij deed u ook een voorstel om met hem samen te werken. U weigerde zich evenwel in te laten met terroristische activiteiten. Eind juli 2011 heeft u Mardan verlaten. U ging naar Karachi waar u nog enkele weken in een huis verbleef alvorens een mensensmokkelaar u Pakistan hielp verlaten. Via Iran en een u verder nagenoeg onbekende reisweg bent u naar België gekomen. Op 17/10/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Pakistan waar u door terroristen dreigt te worden vervolgd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u Pakistaanse identiteitskaart, uw schoolattesten en enkele emailberichten betreffende uw werk voor Cesvi voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de ngo Cesvi gewerkt heeft. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u ten gevolge van deze activiteiten zou hebben gekend. Zo zegt u zich niet te kunnen herinneren waarvoor het letterwoord Cesvi staat (CGVS, p.4). U kan ook niet verduidelijken waar in Pakistan Cesvi nog actief is (CGVS, p.5). Op de vraag wanneer u een eerste keer voor Cesvi werkte, moet u het antwoord eveneens schuldig blijven (CGVS, p.5). In eerste instantie kan u zich zelfs niet herinneren of het na de overstromingen van 2010 of 2011 was (CGVS, p.4). Dit alles is hoogst merkwaardig.

U stelt dat u in mei of juni 2011 een tweede keer werkte voor Cesvi. Een van uw taken zou erin hebben bestaan de aanwezigheidslijsten van de "surveyors" en "supervisors" uit te printen. Het is opmerkelijk dat u, gegeven uw taakhoud, geen nauwkeurige schatting kan maken van het aantal mensen dat bij het project betrokken was: u heeft het over 12 tot 20 mensen. Eveneens opmerkelijk is dat u, behalve uw twee neven, geen namen van deze personen kent die bij het project betrokken waren als supervisor of surveyor (CGVS, p.7). Dat u werkelijk voor deze organisatie heeft gewerkt, kan dan ook ernstig worden betwijfeld.

Verder bent u ook zeer onduidelijk over de bedreigingen die u zou hebben ontvangen. U zou eerst een dreigbrief hebben gekregen. U heeft geen idee door wie deze brief zou zijn geschreven. U stelt ook dat u de dreigbrief niet serieus nam "omdat deze in het Pashtou was opgesteld" en u dacht dat het "een grap" was (CGVS, p.5). Ook dit is eigenaardig: in uw regio zal een werknemer van een ngo dergelijke dreigbrief wellicht wel serieus nemen. Naar aanleiding van uw tweede opdracht voor Cesvi zou u twee bedreigende telefoons hebben gekregen. Hoewel een van die gesprekken veertig minuten zou hebben geduurd, kan u niet zeggen wie de persoon aan de lijn was of welke organisatie de man vertegenwoordigde (CGVS, p.9). Het is zeer opmerkelijk dat u niet kan verduidelijken door wie of door welke terroristische groepering u zich bedreigd zou voelen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg bevestigen dat uw relaas ongeloofwaardig is. U stelt dat u even in Karachi verbleef en omstreeks 10 of 12 augustus 2011 Pakistan verliet (CGVS, p.3). Twee maanden later, meer bepaald op 17/10/2011, vroeg u asiel aan in België. Het is dan ook zeer merkwaardig dat u op 08/11/2011 voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u Pakistan anderhalve maand daarvoor verliet. Nog merkwaardiger is het feit dat u, een hoogopgeleid persoon, nagenoeg niets weet over de reis die u zou hebben gemaakt. Niet alleen schat u de duur van uw beweerde reis totaal verkeerd in. Evenmin weet u waar in Iran u de grens overstak, kan u niet verduidelijken welk land u na Iran binnenkwam, stelt u dat u Griekenland via de weg binnenkwam maar heeft u ook over deze route geen verdere details, kent u geen enkele naam van een stad, lokatie of grensplaats die u voorbijkwam, werden uw vingerafdrukken nergens genomen en kan u geen enkel document voorleggen dat uw reisweg zou kunnen staven (CGVS, p.3,4). Dit alles maakt dat uw beweerde reisweg via onder meer Iran en Griekenland ongeloofwaardig is.

Bovendien blijkt dat u in de periode dat u onderweg zou zijn geweest naar België (toen zelfs uw gsm door de smokkelaar zou zijn afgenomen (CGVS, p.3)) verschillende keren actief was op het internet. Zo gaf u op 1 oktober 2011 een teken van leven op Facebook. U was ook actief op websites waarop u financiële adviezen zou hebben gegeven. U stelt dat dit een van uw hobby's was maar u ontkent dat u in augustus 2011, na uw vertrek uit Karachi, bezig hield met dergelijke zaken. U argumenteert dat het misschien uw neef was die uw account overnam na uw vertrek uit Pakistan (CGVS, p.8). Dit overtuigt niet. Immers, ook voor enkele opmerkelijke gegevens op uw eigen facebookpagina komt u met een weinig aannemelijk excuus. Als het Commissariaat-generaal u vraagt

waarom u op Facebook beweert het Italiaans machtig te zijn en voor het bedrijf "Oriaci" gewerkt te hebben, stelt u hiervan niet op de hoogte te zijn (al bevestigt u dat het effectief uw facebookaccount betreft) maar verklaart u dat uw Pakistaanse vriend in Oostende misschien iets aan uw pagina veranderde (CGVS, p.7,8). Dit is weinig geloofwaardig. Uw vage en onsamenhangende verklaringen over uw reisweg en de vaststelling dat u actief was op het internet op het moment dat u volgens uw eigen verklaringen op weg naar België zou zijn geweest, bevestigen de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag.

Tenslotte erkent het Commissariaat-generaal dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor één of andere organisatie die zich met terroristische activiteiten zou bezighouden ongeloofwaardig is en u geen vrees voor uw autoriteiten inroept, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden en dat u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Wat dat betreft, wijst het Commissariaat-generaal ook op de aanwezigheid van Pashtoungemeenschappen elders in Pakistan, op uw talenkennis (Urdu, Engels) en op de vaststelling dat u hoogopgeleid bent, oftewel factoren die uw integratie elders in Pakistan kunnen vergemakkelijken.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande argumentatie niet weerleggen. Uw identiteitskaart en de diploma's en certificaten bevestigen uw identiteit die niet in vraag wordt gesteld. De e-mails die u voorlegt betreffen het emailverkeer tussen iemand van Cesvi en ene Irfan. U stelt dat Irfan uw neef is. Nergens wordt de naam Ali Zafar genoemd. Alleszins vormt dit geen enkel bewijs voor uw betrokkenheid bij de projecten van Cesvi.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet houdende een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker meent dat het CGVS de onmogelijke stelling aanneemt dat het bedreigd worden pas aannemelijk is wanneer de bedreigde persoon de namen kent van diegenen die hem bedreigden. Verzoeker kan zich zijn vlucht uit zijn land niet meer in concreto herinneren omdat hij dit ervaren heeft als een wazige droom.

Verzoeker wijst er aangaande de vaststelling dat het ongeloofwaardig overkomt dat hij bij eerste indruk dacht dat de ontvangen dreigbrief een grap was dat het CGVS de nuance niet maakt dat het voor hem bij eerste indruk als dusdanig overkwam.

Verzoeker meent dat er op geen enkel ogenblik rekening gehouden is met zijn emotionele ontredde en stress sinds de eerste bedreiging en de stress die hij tijdens het interview ondervond, gelet op het one-shot karakter ervan en de impact op zijn verdere leven.

Verzoeker meent wel degelijk het voorwerp uit te maken van willekeurige vervolging en geen enkele zekerheid heeft dat zijn veiligheid bij gedwongen terugkeer kan gegarandeerd worden gezien de preciaire veiligheidssituatie aldaar. Het CGVS gebruikt hier de uitdrukking 'zeer lokaal conflict' voor een gebied dat naar onze normen zeer groot is en waar ontegensprekelijk op geregelde tijdstippen gerichte aanslagen gepleegd worden, zeker tegen personen die op een of andere manier hulp bieden aan ngo's zoals Cesvi.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006,

nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij beweert te hebben ondervonden ten gevolge van zijn tewerkstelling bij de Italiaanse ngo Cesvi. Verzoeker slaagt er vooreerst niet in zijn tewerkstelling bij deze ngo te bewijzen. Hij brengt hiervan zelfs geen begin van bewijs bij en legt over de organisatie en haar werknemers vage en oppervlakkige verklaringen af. Niet enkel kan verzoeker niet aangeven waarvoor het letterwoord Cesvi staat, hij kan zich evenmin herinneren wanneer hij er een eerste maal werkte. Verzoeker kan ook niet verduidelijken waar in Pakistan Cesvi nog actief is. Verzoeker verklaarde dat hij in mei of juni 2011 een tweede keer werkte voor Cesvi. Niettegenstaande verzoeker verklaarde dat een van zijn taken erin bestond de aanwezigheidslijsten van de “surveyors” en “supervisors” uit te printen, slaagde verzoeker er niet in een nauwkeurige schatting te maken van het aantal mensen dat bij het project betrokken was, en kan hij buiten zijn twee neven, geen namen van de betrokken personen geven. Verzoeker die in zijn verzoekschrift stelde bewijsstukken te laten overmaken vanuit Pakistan maakt niet aannemelijk waarom hij dienaangaande zelfs geen begin van bewijs kan voorleggen. Dat verzoeker werkelijk voor deze organisatie heeft gewerkt, kan dan ook ernstig worden betwijfeld. Aangezien aan verzoekers beweerde tewerkstelling bij deze organisatie geen geloof kan worden gehecht kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die ermee verbonden waren, met name de dreigbrieven en dreigtelefoons die hij kreeg omwille van zijn tewerkstelling bij Cesvi.

De geloofwaardigheid van verzoeker wordt verder ondermijnd door zijn vage verklaringen over zijn reisweg. Niet alleen schat verzoeker de duur van zijn beweerde reis totaal verkeerd in, hij kan niet verduidelijken waar in Iran hij de grens overstak, noch welk land hij na Iran binnenkwam. Hij stelt dat hij Griekenland via de weg binnenkwam maar kan ook over deze route geen verdere details geven noch kan hij ook maar enig document voorleggen dat zijn reisweg zou kunnen staven. Van iemand die zijn land verlaten heeft uit vrees voor vervolging kan verwacht worden dat hij tijdens dergelijke ingrijpende gebeurtenis alert is. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute, dit geldt des te meer *in casu* nu verzoeker een hoogopgeleid persoon is. Daarnaast is er ook nog de vaststelling dat verzoeker actief was op het internet op het ogenblik dat hij volgens zijn eigen verklaringen op weg naar België zou zijn geweest. Dit gegeven bevestigt nogmaals de bedrieglijkheid van verzoeker zijn asielrelaas en maakt dat zijn beweerde reisweg via onder meer Iran en Griekenland ongeloofwaardig is.

Bijgevolg kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat noch in het verzoekschrift noch in de stukken van het administratief dossier enig element is terug te vinden dat toelaat te stellen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zou lopen indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Aangezien de feiten aan de basis van zijn asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen “zwaarwegende gronden” om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten “een reëel risico zou lopen” “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet blijkt uit de bestreden beslissing dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar zijn ingeroepen vrees voor één of andere organisatie die zich met terroristische activiteiten zou bezighouden ongeloofwaardig is en hij geen vrees voor zijn autoriteiten inroept, wijst niets er op dat verzoeker het slachtoffer van deze strijd zou worden en dat hij zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Terecht wijst de bestreden beslissing ook op de aanwezigheid van Pashtoungemeenschappen elders in Pakistan, op verzoekers talenkennis (Urdu, Engels) en op de

vaststelling dat verzoeker hoogopgeleid is, allemaal factoren die zijn integratie elders in Pakistan kunnen vergemakkelijken.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De bestreden beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze gebaseerd is zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet dienstig kan worden aangevoerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER